Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (devintoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. liepos 10 d.*

„Galimybė susipažinti su dokumentais – Reglamentas (EB) Nr. 1049/2001 – Dokumentai, susiję su Komisijai skirta Vengrijos valdžios institucijų korespondencija dėl kvietimo teikti paraiškas projekto, kurį Sąjunga bendrai finansuoja iš Europos struktūrinių ir investicinių fondų – Iš valstybės narės gauti dokumentai – Valstybės narės išreikštas prieštaravimas – Išimtis, susijusi su sprendimų priėmimo proceso apsauga – Sąvoka „dokumentas, susijęs su klausimu, dėl kurio institucija dar nėra priėmusi sprendimo“ – Pareiga motyvuoti – Lojalus bendradarbiavimas“

Byloje T-104/22

Vengrija, atstovaujama M. Fehér ir G. Koós,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą C. Ehrbar, A. Spina ir A. Tokár,

atsakovę

BENDRASIS TEISMAS (devintoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas L. Truchot, teisėjai H. Kanninen, E. Buttigieg, M. Sampol Pucurull (pranešėjas) ir T. Perišin,

posėdžio sekretorė A. Juhász-Tóth, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

atsižvelgęs į 2022 m. birželio 8 d. Nutartį *Vengrija / Komisija* (T-104/22 R, nepaskelbta Rink., EU:T:2022:351), kuria Bendrojo Teismo pirmininkas patenkino laikinųjų apsaugos priemonių prašymą ir atidėjo bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą,

įvykus 2023 m. spalio 11 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: vengrų.

Sprendimą

1 SESV 263 straipsniu grindžiamu ieškiniu Vengrija prašo panaikinti 2021 m. gruodžio 14 d. Europos Komisijos sprendimą, kuriuo pagal 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, 2001, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 331) prašymą pateikusiai trečiajai šaliai suteikta galimybė susipažinti su Komisijai skirta Vengrijos valdžios institucijų korespondencija, susijusia su kvietimo teikti paraiškas projektu (toliau – ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės

2 Europos struktūrinių ir investicijų fondų (toliau – ESI fondai) programavimo laikotarpiu nuo 2014 m. sausio 1 d. iki 2023 m. gruodžio 31 d., remdamasi Vengrijos pasiūlymu ir vadovaudamasi 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1303/2013, kuriuo nustatomos Europos regioninės plėtros fondui, Europos socialiniam fondui, Sanglaudos fondui, Europos žemės ūkio fondui kaimo plėtrai ir Europos jūros reikalų ir žuvininkystės fondui bendros nuostatos ir Europos regioninės plėtros fondui, Europos socialiniam fondui, Sanglaudos fondui ir Europos jūros reikalų ir žuvininkystės fondui taikytinos bendrosios nuostatos ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1083/2006 (OL L 347, 2013, p. 320, klaidų ištaisymas OL L 200, 2016, p. 140), Komisija priėmė Žmogiškųjų išteklių plėtros veiksmų programą, skirtą šiuo metu Vengrijos institucijose gyvenančių neįgaliųjų deinstitucionalizacijai (EFOP).

3 Vykdydama minėtą veiksmų programą vadovaujančioji institucija, kurią Vengrijos valdžios institucijos paskyrė tai programai įgyvendinti, parengė kvietimo teikti paraiškas, kurio kodas – „EFOP 2.2.5“, pavadinto „Perėjimo nuo institucinės globos prie bendruomeninių paslaugų gerinimas – institucinio apgyvendinimo pakeitimas iki 2023 m.“ (toliau – kvietimas teikti paraiškas EFOP 2.2.5), projektą.

4 2021 m. balandžio 30 d. pagal Reglamentą Nr. 1049/2001 Komisijai buvo pateiktas prašymas (GESTDEM 2021/2808) leisti susipažinti su visa oficialia Komisijos ir Vengrijos valdžios institucijų korespondencija, susijusia su kvietimu teikti paraiškas EFOP 2.2.5.

5 Iš vienuolikos dokumentų, kuriuos Komisija kvalifikavo kaip patenkančius į prašymo leisti susipažinti su dokumentais apimtį, penki buvo gauti iš Vengrijos valdžios institucijų, t. y. šie dokumentai:

– 2020 m. kovo 11 d. Vengrijos valdžios institucijų elektroninis laiškas (*Ares* (2021) 3279157) su dviem priedais;

– 2020 m. birželio 19 d. Vengrijos valdžios institucijų raštas Komisijai (*Ares* (2020) 3193726);

– 2020 m. rugpjūčio 6 d. Vengrijos valdžios institucijų raštas Komisijai (*Ares* (2020) 4141947);

– 2021 m. sausio 5 d. Vengrijos valdžios institucijų raštas Komisijai (*Ares* (2021) 401802);

– 2021 m. balandžio 14 d. Vengrijos valdžios institucijų raštas Komisijai (*Ares* (2021) 2528382).

6 Per Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 4 ir 5 dalyse numatytą konsultavimosi procesą Vengrijos valdžios institucijos 2021 m. gegužės 28 d. raštu informavo Komisiją, kad prieštarauja tam, kad būtų suteikta galimybė susipažinti su jų pateiktais dokumentais, remdamasi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatyta išimtimi. Vengrijos valdžios institucijos pažymėjo: kadangi sprendimų dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 priėmimo procesas tebevyko, minėtų dokumentų atskleidimas šiame etape rimtai pažeistų vienodo požiūrio, nediskriminavimo ir skaidrumo principus, nes potencialūs naudos gavėjai galėtų susipažinti su informacija, leidžiančia jiems suteikti nesąžiningą konkurencinį pranašumą.

7 2021 m. birželio 16 d. Komisija leido prašymą pateikusiai trečiajai šaliai susipažinti su šešiais iš vienuolikos dokumentų, kurie, kaip nustatyta, patenka į prašymo atskleisti apimtį, tačiau, taikydama Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatytą išimtį, ji atsisakė leisti paraišką pateikusiai trečiajai šaliai susipažinti su penkiais iš Vengrijos valdžios institucijų gautais dokumentais (toliau – pirminis sprendimas).

8 2021 m. liepos 6 d. nurodyta trečioji šalis pateikė Komisijai kartotinį prašymą pagal Reglamento Nr. 1049/2001 7 straipsnio 2 dalį (toliau – kartotinis prašymas).

9 2021 m. spalio 13 d., gavęs kartotinį prašymą, Komisijos Generalinis sekretorius dar kartą konsultavosi su Vengrijos valdžios institucijomis ir jas informavo, kad, išnagrinėjus galimybę taikyti visas Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje išvardytas išimtis, jam atrodo, kad galimybė susipažinti su šio sprendimo 5 punkte išvardytais dokumentais gali būti nesuteikta remiantis tik asmens duomenų apsauga.

10 Nagrinėdama kartotinį prašymą Komisija nustatė, kad papildomi dokumentai yra susiję su prašymu leisti susipažinti su dokumentais, įskaitant keturis Vengrijos valdžios institucijų pateiktus dokumentus (toliau kartu su šio sprendimo 5 punkte nurodytais dokumentais – dokumentai, dėl kurių kilo ginčas), t. y. šiais dokumentais:

– 2020 m. kovo 10 d. Vengrijos valdžios institucijų elektroninis laiškas (*Ares* (2020) 1532153);

– 2020 m. balandžio 30 d. Vengrijos valdžios institucijų elektroninis laiškas (*Ares* (2020) 2352996) su priedu;

– 2020 m. spalio 21 d. Vengrijos valdžios institucijų elektroninis laiškas (*Ares* (2020) 5761728) su dviem priedais;

– 2020 m. lapkričio 25 d. Vengrijos valdžios institucijų elektroninis laiškas (*Ares* (2020) 7120859) su priedu.

11 2021 m. spalio 28 d. elektroniniu laišku Vengrijos valdžios institucijos pakartojo savo poziciją, kad remiantis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatyta išimtimi negalima leisti susipažinti su jų pateiktais dokumentais.

12 Ginčijamu sprendimu Komisija nusprendė dėl trečiosios šalies kartotinio prašymo ir leido jai susipažinti su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas ir iš kurių buvo pašalinti asmens duomenys, nepaisydama Vengrijos valdžios institucijų pareikšto prieštaravimo. Šiuo klausimu Komisija įvertino Vengrijos valdžios institucijų pateiktus argumentus ir padarė išvadą, kad šie argumentai *prima facie* neįrodo galimybės taikyti Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatytą išimtį.

13 2021 m. gruodžio 15 d. raštu Komisija informavo Vengriją apie ginčijamo sprendimo priėmimą.

Šalių reikalavimai

14 Vengrija Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

15 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš Vengrijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

16 Grįsdama ieškinį Vengrija formaliai nurodė du pagrindus.

17 Pirma, reikia pažymėti, kad savo rašytinėse pastabose Vengrija remiasi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalimi nepatikslindama, ar turi omenyje šios dalies pirmą ar antrą pastraipą, ar visą 3 dalį. Tačiau iš Vengrijos nurodytų argumentų aišku, kad ji nesiremia visa 3 dalimi, o tik tariamu Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos pažeidimu.

18 Antra, reikia priminti, kad pagal jurisprudenciją Bendrasis Teismas turi aiškinti pagrindus, atsižvelgdamas į jų turinį, o ne į kvalifikavimą ir dėl tos priežasties kvalifikuoti ieškinio pagrindus bei argumentus (žr. 2014 m. rugsėjo 5 d. Sprendimo *Éditions Odile Jacob / Komisija*, T-471/11, EU:T:2014:739, 51 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

19 Šiuo klausimu Vengrijos formaliai nurodyti du ieškinio pagrindai iš tikrųjų yra dvi to paties pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos pažeidimu, dalys. Be to, išnagrinėjus Vengrijos rašytinių pastabų esmę matyti, jog pirmajame ieškinio pagrinde ji remiasi nepakankamu ginčijamo sprendimo motyvavimu ir lojalaus bendradarbiavimo principo pažeidimu. Taip pat Vengrija teigia, kad jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa nagrinėjamu atveju netaikoma, reikėtų taikyti to paties straipsnio 2 dalies trečią įtrauką.

20 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad Vengrija iš esmės nurodė keturis pagrindus, grindžiamus, pirma, nepakankamu ginčijamo sprendimo motyvavimu, antra, lojalaus bendradarbiavimo principo pažeidimu, trečia, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos pažeidimu ir, ketvirta, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies trečios įtraukos pažeidimu.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo nepakankamu ginčijamo sprendimo motyvavimu

21 Vengrija mano, kad ginčijamo sprendimo motyvai neleidžia jai įvertinti, pirma, priežasčių, dėl kurių Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta išimtis negali būti taikoma nagrinėjamu atveju, ir, antra, to, ar Komisija iš tikrųjų išnagrinėjo, ar galimybė susipažinti su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas, galėjo konkrečiai ir realiai pakenkti sprendimų priėmimo procesui.

22 Be to, Vengrija priekaištauja Komisijai nepakankamai motyvavus priežastis, dėl kurių ginčijamas sprendimas nukrypsta nuo jos ankstesnės sprendimų praktikos.

23 Komisija ginčija Vengrijos argumentus.

24 Svarbu priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją Europos Sąjungos institucijų aktų motyvavimas, reikalaujamas pagal SESV 296 straipsnio antrą pastraipą ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 41 straipsnio 2 dalies c punktą, turi atitikti atitinkamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtos priemonės motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir šio akto adresatų ar kitų asmenų, su kuriais jis tiesiogiai ir konkrečiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nereikalaujama, kad motyvuose būtų išsamiai nurodytos visos reikšmingos faktinės ir teisinės aplinkybės, nes klausimas, ar akto motyvai atitinka minėtų nuostatų reikalavimus, vertintinas atsižvelgiant ne tik į akto formuluotę, bet taip pat į jo kontekstą bei į atitinkamą klausimą reglamentuojančių teisės normų visetą (šiuo klausimu žr. 2007 m. vasario 1 d. Sprendimo *Sison / Taryba*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 80 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2018 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Malta / Komisija*, T-653/16, EU:T:2018:241, 53 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

25 Konkrečiai kalbant, reikia konstatuoti, kad kai institucija nusprendžia suteikti prašymą pateikusiai trečiajai šaliai galimybę susipažinti su iš valstybės narės gautu dokumentu, nepaisydama šios valstybės pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį pateikto prieštaravimo, šio sprendimo motyvai gali būti nurodyti tiek prašymą pateikusiai trečiajai šaliai skirtame sprendime dėl atskleidimo, tiek akte, kuriuo atitinkama institucija informuoja šią valstybę narę apie šio sprendimo priėmimą, nes toks aktas yra sprendimo dėl atskleidimo priėmimo konteksto dalis.

26 Nagrinėjamu atveju, pirma, iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisijos Generalinis sekretorius išnagrinėjo, ar Vengrija savo prieštaravimą grindė konkrečiomis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytomis išimtimis ir ar tinkamai motyvavo savo poziciją šiuo klausimu. Antra, Komisija nurodė Vengrijos valdžios institucijų prieštaravimą dėl dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimo remiantis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatyta išimtimi ir priežastis, kurias jos nurodė prieštaraudamos tokiam atskleidimui. Vis dėlto Komisija padarė išvadą, kad Vengrijos valdžios institucijų pateikti paaiškinimai nepateisina jų nurodytos išimties taikymo. Taigi Komisija nusprendė suteikti prašymą leisti susipažinti su dokumentais pateikusiai trečiajai šaliai galimybę susipažinti su atitinkamais dokumentais pašalinusi iš jų asmens duomenis.

27 Žinoma, ginčijamame sprendime nepateikta išsamių motyvų dėl priežasčių, dėl kurių Komisija nusprendė, kad Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalis negali būti taikoma. Vis dėlto, kadangi minėtas sprendimas skirtas prašymą pateikusiai trečiajai šaliai ir juo nebuvo neleista

susipažinti su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas, Komisija neprivalėjo tame sprendime išsamiai paaiškinti priežasčių, dėl kurių nusprendė, kad Vengrijos prašymas neatskleisti šių dokumentų yra nepagrįstas ir kad, be kita ko, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalis nagrinėjamu atveju netaikytina.

28 Be to, 2021 m. gruodžio 15 d. rašte, kuris, kaip nurodyta šio sprendimo 25 punkte, yra ginčijamo sprendimo konteksto dalis, išsamiau išdėstytos priežastys, dėl kurių Komisija manė, kad Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje nurodyta išimtis dokumentams, dėl kurių kilo ginčas, netaikytina. Šiuo klausimu Komisija visų pirma pažymėjo, kad iš minėto reglamento 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos matyti, jog dokumentai, kuriems gali būti taikoma ši nuostata, turi būti susiję su klausimu, dėl kurio institucija dar nėra priėmusi sprendimo. Toliau Komisija nurodė, kad dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, susiję su kvietimu teikti paraiškas EFOP 2.2.5 dėl projekto, finansuojamo pagal pasidalijamojo valdymo principą, ir kad pagal Reglamento Nr. 1303/2013 34 straipsnio 3 dalies d punktą nacionalinė vadovaujančioji institucija yra atsakinga už kvietimų teikti paraiškas rengimą ir paskelbimą. Galiausiai Komisija nurodė, kad Reglamente Nr. 1303/2013 nėra numatytas reikalavimas priimti sprendimą dėl šio reglamento reglamentuojamo kvietimo teikti paraiškas rengimo ir tvirtinimo.

29 Be to, Komisija nurodė, kad pagal suformuotą jurisprudenciją Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatytos išimties taikymas reiškia, jog turi būti įrodyta, kad dėl susipažinimo su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas, gali būti konkrečiai ir realiai pakenkta institucijos sprendimų priėmimo proceso apsaugai ir kad ši rizika turi būti pagrįstai nuspėjama, ne tik hipotetinė. Tačiau, anot Komisijos, nagrinėjamu atveju susipažinimas su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas, negalėjo iš esmės ir realiai pakenkti galimam sprendimų priėmimo procesui. Šiuo klausimu ji nurodė, kad Vengrijos valdžios institucijos, kiek tai susiję su kitu prašymu leisti susipažinti su dokumentais (GESTDEM 2020/1513), taip pat susijusiu su kvietimu teikti paraiškas EFOP 2.2.5 ir apimančiu dokumentus, panašius į prašomus atskleisti dokumentus, sutiko leisti su jais susipažinti. Be to, Komisija pažymėjo, kad dalis prašomų dokumentų, be kita ko, pats kvietimo teikti paraiškas projektas, buvo vieši.

30 Taigi tokia informacija gali leisti Vengrijai suprasti priežastis, dėl kurių Komisija nusprendė suteikti galimybę susipažinti su dokumentais, dėl kurių kilo ginčas, prašymą pateikusiai trečiajai šaliai, o kompetentingam teismui – vykdyti jam priskirtą kontrolę.

31 Vengrija taip pat priekaištauja Komisijai dėl to, kad ši, nepateikdama konkrečių motyvų, nukrypo nuo savo ankstesnės sprendimų praktikos. Konkrečiai kalbant, Vengrija pažymi, kad tiek nagrinėdama prašymą leisti susipažinti su dokumentais (GESTDEM 2020/1513), tiek pirminiame sprendime Komisija atsisakė leisti susipažinti su Vengrijos valdžios institucijų pateiktais dokumentais, remdamasi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa.

32 Šiuo klausimu tiesa, kad pagal suformuotą jurisprudenciją, nors Komisijos sprendimas, priimamas vadovaujantis nuoseklia sprendimų priėmimo praktika, gali būti motyvuojamas glaustai, be kita ko, darant nuorodą į tokią praktiką, tuo atveju, kai sprendimas gerokai peržengia ankstesniais sprendimais apibrėžtas ribas, Komisija privalo aiškiai išplėtoti savo argumentus (žr. 2019 m. liepos 10 d. Sprendimo *Komisija / Icap ir kt.*, C-39/18 P, EU:C:2019:584, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją; šiuo klausimu taip pat žr. 2018 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Malta / Komisija*, T-653/16, EU:T:2018:241, 54 punktą).

33 Vis dėlto reikia pažymėti, kad, siekdama įrodyti tokios sprendimų priėmimo praktikos buvimą, Vengrija tik daro nuorodą, pirma, į pirminį sprendimą ir, antra, į ankstesnį prašymą leisti susipažinti su dokumentais (GESTDEM 2020/1513), nurodydama, kad Komisija iš pradžių atsisakė prašymą pateikusiai trečiajai šaliai leisti susipažinti su prašomais dokumentais po to, kai Vengrijos valdžios institucijos pareiškė prieštaravimą pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą. Tačiau vien nuoroda į pirminį sprendimą ir ankstesnį prašymą leisti susipažinti su dokumentais neįrodo, kad egzistuoja nuosekli sprendimų priėmimo praktika nagrinėjant prašymus leisti susipažinti su dokumentais, susijusiais su kvietimu teikti paraiškas EFOP 2.2.5..

34 Be to, reikia konstatuoti, kad neginčijama, jog pirminiame sprendime Komisijos Regioninės ir miestų politikos generalinis direktoratas atsisakė leisti susipažinti su Vengrijos valdžios institucijų pateiktais dokumentais, remdamasis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalimi.

35 Vis dėlto primintina, kad, remiantis suformuota jurisprudencija, iš Reglamento Nr. 1049/2001 8 straipsnio matyti, jog atsakymas į pirminį prašymą leisti susipažinti su dokumentais, kaip tai suprantama pagal to paties reglamento 7 straipsnį, reiškia tik pirmosios pozicijos priėmimą šiuo klausimu, prašymą pateikusiam asmeniui suteikiant galimybę Komisijos Generalinio sekretoriaus paprašyti persvarstyti minėtą poziciją (žr. 2017 m. kovo 28 d. Sprendimo *Deutsche Telekom / Komisija*, T-210/15, EU:T:2017:224, 80 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

36 Taigi tik Komisijos Generalinio sekretoriaus priimta priemonė, kuri laikoma sprendimu ir visiškai pakeičia ankstesnę poziciją atitinkamu klausimu, gali sukelti teisinių pasekmių, galinčių daryti poveikį prašymą pateikusio asmens, arba, kaip nagrinėjamu atveju, valstybės narės, iš kurios gauti dokumentai ir kuri nesutiko, kad jie būtų atskleisti, interesams (žr. 2017 m. kovo 28 d. Sprendimo *Deutsche Telekom / Komisija*, T-210/15, EU:T:2017:224, 81 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

37 Komisija visiškai neprivalėjo paaiškinti priežasčių, dėl kurių ginčijamame sprendime, priimtame atsakant į kartotinį prašymą, ji nukrypo nuo pirminio sprendimo. Iš tikrųjų Komisija turėjo tik motyvuoti savo priimtą sprendimą.

38 Taigi ieškinio pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo lojalaus bendradarbiavimo principo pažeidimu

39 Ieškinio antrąjį pagrindą sudaro dvi dalys. Vengrija teigia, kad, pirma, Komisija nesuteikė Vengrijos valdžios institucijoms galimybės geriau išdėstyti savo motyvus ar juos persvarstyti ir, antra, Komisija savo iniciatyva neišnagrinėjo nei galimybės taikyti išimtį, grindžiamą „Bendrijos arba valstybės narės finansinės, pinigų ar ekonominės politikos“ kaip viešojo intereso, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1 dalies a punktą, apsauga, nei galimybės taikyti išimtį dėl „inspekcijų, tyrimų ir audito tikslų“, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 4 straipsnio 2 dalį, konfidencialumo.

40 Komisija ginčija Vengrijos argumentus.

41 Iš pradžių primintina, kad pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį, kurioje numatyta, kad valstybė narė gali prašyti institucijos neatskleisti iš jos gauto dokumento be jos išankstinio sutikimo, atitinkamai valstybei narei suteikiama galimybė dalyvauti priimant institucijos

kompetencijai priklausantį sprendimą ir šiam tikslui įtvirtinamas sprendimų priėmimo procesas, siekiant nustatyti, ar pagal šio reglamento 4 straipsnio 1–3 dalyje išvardytas materialiąsias išimtis draudžiama leisti susipažinti su atitinkamu dokumentu. Vis dėlto pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį šiai valstybei narei nesuteikiama bendro ir besąlygiško veto teisė, kuria remdamasi ji savo nuožiūra galėtų prieštarauti dėl iš jos gautų ir institucijos turimų dokumentų atskleidimo (šiuo klausimu žr. 2017 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija / Breyer*, C-213/15 P, EU:C:2017:563, 43 punktą).

42 Taigi kadangi Sąjungos teisės normų įgyvendinimas kartu patikėtas institucijai ir valstybei narei, kuri pasinaudojo pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalį suteikta galimybe, todėl toks įgyvendinimas priklauso nuo tarp jų vykstančio dialogo, pagal ESS 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintą lojalaus bendradarbiavimo pareigą jos privalo veikti ir bendradarbiauti taip, kad minėtos normos galėtų būti veiksmingai taikomos (šiuo klausimu žr. 2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 85 punktą).

43 Iš to visų pirma išplaukia, kad institucija, gavusi prašymą leisti susipažinti su iš valstybės narės gautu dokumentu, ir ši valstybė narė, kai apie šį prašymą institucija jai praneša, turi nedelsdamos pradėti lojalų dialogą dėl galimo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytų išimčių taikymo (šiuo klausimu žr. 2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 86 punktą).

44 Be to, atitinkama valstybė narė, kuri šio dialogo pabaigoje prieštarauja atitinkamo dokumento atskleidimui, turi motyvuoti šį prieštaravimą atsižvelgdama į minėtas išimtis (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 87 punktas).

45 Institucija iš tikrųjų negali patenkinti valstybės narės pareikšto prieštaravimo dėl iš jos gauto dokumento atskleidimo, jeigu šis prieštaravimas visiškai nemotyvuotas arba pateikti motyvai suformuluoti neatsižvelgiant į Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytas išimtis. Kai, nepaisant aiškaus institucijos išreikšto kvietimo atitinkamai valstybei narei, ši ir toliau nepateikia tokių motyvų, ta institucija turi, jeigu savo ruožtu mano, kad nė viena iš minėtų išimčių netaikoma, leisti susipažinti su prašomu dokumentu (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 88 punktas).

46 Galiausiai lojalus dialogas, kuris būdingas Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 5 dalyje įtvirtintam sprendimų priėmimo procesui, reiškia, kad institucija privalo leisti valstybei narei kuo geriau išdėstyti savo motyvus arba juos persvarstyti, kad šiuos motyvus *prima facie* būtų galima laikyti pateisinamais (šiuo klausimu žr. 2017 m. balandžio 5 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, T-344/15, EU:T:2017:250, 48 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

47 Nagrinėjamu atveju, kiek tai susiję su pirmuoju priekaištu, pažymėtina, kad, kaip matyti iš 2021 m. spalio 13 d. rašto, kurį Komisija išsiuntė Vengrijos valdžios institucijoms, gavusi trečiosios šalies kartotinį prašymą, Komisija nedelsdama pradėjo dialogą su Vengrijos valdžios institucijomis dėl galimo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1–3 dalyse numatytų išimčių taikymo. Šiuo klausimu ji pirmiausia informavo minėtas institucijas, kad iš pirmo žvilgsnio, išnagrinėjusi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje išvardytų išimčių taikymo galimybes, ji mano, jog galimybė susipažinti su šio sprendimo 5 punkte nurodytais dokumentais gali būti nesuteikta tik remiantis asmens duomenų apsauga. Be to, atsižvelgdama į atliktą preliminarų vertinimą, ji paprašė Vengrijos valdžios institucijų patikslinti, dėl kurios iš minėto reglamento 4 straipsnyje

išvardytų išimčių jos mano, kad galima atsisakyti leisti susipažinti su minėtais dokumentais. Galiausiai ji paprašė Vengrijos valdžios institucijų motyvuoti savo galimą prieštaravimą, atsižvelgiant įminėtas išimtis.

48 Iš to, kas išdėstyta, matyti, pirma, kad Komisija Vengrijos valdžios institucijoms nurodė mananti, jog Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatyta išimtis *prima facie* netaikytina, ir, antra, kad ji šioms institucijoms suteikė galimybę paneigti šią analizę arba pateikti alternatyvius motyvus ir paragino Vengrijos valdžios institucijas pateikti išsamius ir motyvuotus pagrindimus.

49 Taigi Vengrija neturi pagrindo teigti, kad prieš priimdama ginčijamą sprendimą Komisija nesuteikė jai galimybės geriau išdėstyti savo motyvus ar pateikti kitus galimus atsisakymo atskleisti dokumentus motyvus.

50 Dėl antrojo priekaišto reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš 2021 m. spalio 13 d. rašto, Komisija informavo Vengrijos valdžios institucijas, kad įvertino visų Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje išvardytų išimčių taikymo galimybes ir tuo remdamasi padarė išvadą, kad galimybė susipažinti su dokumentais gali būti nesuteikta tik remiantis asmens duomenų apsauga.

51 Be to, reikia konstatuoti, kad Vengrija savo prieštaravimo dėl dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimo negrindė Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1 arba 2 dalies nuostatomis.

52 Taigi Vengrija neturi pagrindo priekaištauti Komisijai, kad ši ginčijamame sprendime nepaaiškino priežasčių, dėl kurių manė, kad išimtys, grindžiamos „Bendrijos arba valstybės narės finansinės, pinigų ar ekonominės politikos“ ir „inspekcijų, tyrimų ir audito tikslų“ apsauga, šiuo atveju netaikytinos.

53 Vadinasi, ieškinio antrasis pagrindas atmestinas kaip nepagrįstas.

Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos įtraukos pažeidimu

54 Trečiąjį ieškinio pagrindą sudaro trys dalys.

55 Pirmoje dalyje Vengrija iš esmės teigia, kad šioje byloje turėjo būti taikoma Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa, nes vyko Komisijos sprendimų priėmimo procesas. Papildomai, antroje dalyje, Vengrija pažymi, kad net ir nesant Komisijos sprendimų priėmimo proceso, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa turėtų būti aiškinama taip, kad pagal ją taip pat apsaugoma nacionalinės vadovaujančiosios institucijos, atsakingos už Reglamente Nr. 1303/2013 reglamentuojamo kvietimo teikti paraiškas, kaip antai kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5, projekto baigiamąjį etapą, procedūra. Galiausiai trečioje dalyje Vengrija tvirtina, kad dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimas realiai, rimtai ir konkrečiai kenkia vykstančiam sprendimų priėmimo procesui, susijusiam su kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 užbaigimu.

Dėl trečiojo pagrindo pirmos dalies, grindžiamos vykstančiu Komisijos sprendimų priėmimo procesu

56 Šią pirmą dalį sudaro du priekaištai.

57 Grįsdama pirmąjį priekaištą Vengrija teigia, kad nors sprendimą dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamojo etapo turi priimti nacionalinė vadovaujančioji institucija, negalima neatsižvelgti į tai, kad šis sprendimas priimamas pasidalijamojo ESI fondų valdymo srityje. Šiuo klausimu Vengrija teigia, kad, atsižvelgiant į Komisijos audito įgaliojimus ir jos galimybę atlikti finansines pataisas, nacionalinė vadovaujančioji institucija yra suinteresuota laikytis iš Komisijos gautų gairių. Taigi srityje, kuri daro poveikį Sąjungos finansiniams ištekliams ir kurioje Komisija užtikrina teisėtą ir tinkamą ESI fondų naudojimą, sprendimą priima nacionalinė vadovaujančioji institucija, tačiau laikydamasi institucijos apibrėžtų taisyklių ir jai vėliau kontroliuojant, o tai patvirtina Komisijos dalyvavimą sprendimų priėmimo procese.

58 Grįsdama antrąjį priekaištą Vengrija tvirtina, kad Komisija turi prerogatyvas keisti veiksmų programas, kurioms taikomas Reglamentas Nr. 1303/2013. Vengrija teigia, kad ketina pateikti tinkamai pagrįstą prašymą dėl veiksmų programos pakeitimo, kuris galėtų turėti įtakos išteklių, susijusių su kvietimu teikti paraiškas EFOP 2.2.5, paskirstymui. Vengrija taip pat nesutinka su tuo, kad Komisijos sprendimų priėmimo procesas dėl prašymo iš dalies pakeisti veiksmų programą patvirtinimo prasideda tik po to, kai pateikiamas oficialus prašymas iš dalies pakeisti tą programą. Vengrijos teigimu, būtent nuo to momento, kai užsimezga valstybės narės ir Komisijos dialogas siekiant nustatyti būsimo pakeitimo kryptį, prasideda Komisijos sprendimų priėmimo procesas, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalį.

59 Komisija ginčija Vengrijos argumentus.

60 Iš pradžių primintina, kad, kaip nurodyta Reglamento 1049/2001 1 konstatuojamojoje dalyje, šis reglamentas atitinka ESS 1 straipsnio antroje pastraipoje išreikštą siekį žymėti naują etapą „dar glaudesnės sąjungos tarp Europos tautų kūrimo procese“, kur visi sprendimai yra priimami kuo atviriau ir kuo labiau priartinant juos prie piliečių (žr. 2020 m. sausio 22 d. Sprendimo *MSD Animal Health Innovation ir Intervet international / EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 48 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

61 Šis pagrindinis Sąjungos tikslas taip pat atspindėtas, pirma, SESV 15 straipsnio 1 dalyje, kurioje, be kita ko, numatyta, kad Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai veikia kiek įmanoma gerbdami atvirumo principą, kuris pakartotas ESS 10 straipsnio 3 dalyje ir SESV 298 straipsnio 1 dalyje, ir, antra, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 42 straipsnyje įtvirtinant teisę susipažinti su dokumentais (2018 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *ClientEarth / Komisija*, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 74 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

62 Šiuo tikslu Reglamentu Nr. 1049/2001, kaip nurodyta jo 4 konstatuojamojoje dalyje ir 1 straipsnyje, siekiama užtikrinti visuomenei kuo platesnę galimybę susipažinti su institucijų dokumentais, kartu nustatant viešojo ar privataus intereso pagrindais pagrįstų išimčių sistemą; kadangi tos išimtys nukrypsta nuo šiame straipsnyje įtvirtinto principo, jos turi būti aiškinamos ir taikomos siaurai (žr. 2023 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Breyer / REA*, C-135/22 P, EU:C:2023:640, 70 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

63 Tarp šiai galimybei susipažinti su dokumentais taikomų išimčių yra išimtis, įtvirtinta Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje, iš kurios matyti, kad galimybė susipažinti su Sąjungos institucijos dokumentu, skirtu vidaus naudojimui, arba su šioje institucijoje gautu dokumentu, susijusiu su tokiu klausimu, dėl kurio ji dar nėra priėmusi sprendimo, nesuteikiama, jei to dokumento atskleidimas rimtai pakenktų institucijos sprendimų priėmimo procesui, nebent atskleidimo reikalautų viršesnis viešasis interesas, nes šios sąlygos yra kumuliacinės.

64 Nagrinėjamu atveju dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, susiję su Komisijai skirta Vengrijos valdžios institucijų korespondencija dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamojo etapo. Jie susiję su vidaus pasikeitimu nuomonėmis dėl minėto kvietimo teikti paraiškas projekto, kuris ginčijamo sprendimo priėmimo dieną dar nebuvo galutinai paskelbtas.

65 Taigi reikia išanalizuoti Reglamente Nr. 1303/2013 apibrėžtą institucinę sistemą, siekiant nustatyti, ar kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamajame etape Komisija turėjo priimti sprendimą.

66 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ESI fondams taikomas pasidalijamasis valdymas.

67 Taigi iš 2018 m. liepos 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES, Euratomas) 2018/1046 dėl Sąjungos bendrajam biudžetui taikomų finansinių taisyklių, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 ir Sprendimas Nr. 541/2014/ES, bei panaikinamas Reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 966/2012 (OL L 193, 2018, p. 1), 63 straipsnio 1 dalies matyti, kad „[k]ai Komisija vykdo biudžetą taikydama pasidalijamąjį valdymą, su biudžeto vykdymu susijusios užduotys deleguojamos valstybėms narėms“.

68 Be to, Reglamento Nr. 1303/2013 73 straipsnyje nustatyta: „[p]agal pasidalijamojo valdymo principą valstybės narės ir Komisija atsako už programų valdymą ir kontrolę pagal atitinkamas savo pareigas, nustatytas šiuo reglamentu ir konkrečiam fondui taikomose taisyklėse“.

69 Konkrečiai kalbant, Reglamento Nr. 1303/2013 74 straipsnyje įtvirtinta valstybių narių atsakomybė pasidalijamojo valdymo srityje. Šiuo klausimu iš minėto reglamento 74 straipsnio 1 dalies matyti, kad „[v]alstybės narės vykdo valdymo, kontrolės ir audito prievoles ir prisiima atitinkamą atsakomybę, kurie yra nustatyti pasidalijamojo valdymo taisyklėse, išdėstytose Finansiniame reglamente ir konkrečiam fondui taikomose taisyklėse“.

70 Be to, Reglamento Nr. 1303/2013 75 straipsnyje nustatyti Komisijos įgaliojimai ir pareigos. Šiuo klausimu iš minėto straipsnio 1 dalies matyti, jog Komisija užtikrina, kad valstybės narės būtų nustačiusios kontrolės sistemas ir kad šios sistemos veiksmingai veiktų įgyvendinant programas.

71 Dėl valstybių narių atsakomybės reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 1303/2013 4 straipsnio 4 dalį valstybės narės tinkamu teritoriniu lygmeniu, paisydamos savo institucinės, teisinės ir finansinės sistemos, ir jų tam tikslui paskirtos institucijos atsako už programų rengimą ir įgyvendinimą ir vykdo savo užduotis įgyvendindamos partnerystę su to paties reglamento 5 straipsnyje nurodytais atitinkamais partneriais.

72 Šiomis aplinkybėmis iš Reglamento Nr. 1303/2013 34 straipsnio 3 dalies d punkto matyti, kad už kvietimų teikti paraiškas rengimą ir skelbimą yra atsakingos tik valstybės narės.

73 Be to, Reglamento Nr. 1303/2013 125 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad, kiek tai susiję su veiksmų atranka, būtent nacionalinė vadovaujančioji institucija turi parengti ir patvirtinusi taikyti atitinkamas ESI fondų finansuojamų veiksmų atrankos procedūras ir kriterijus.

74 Kaip matyti iš Reglamento Nr. 1303/2013 110 straipsnio 2 dalies a punkto, jo 125 straipsnio 3 dalyje nurodytas patvirtinimas reiškia, kad veiksmų atrankos metodiką ir kriterijus tvirtina valstybės narės pagal to paties reglamento 47 ir 48 straipsnius įsteigtas stebėsenos komitetas, o ne Komisija.

75 Iš minėtų nuostatų matyti, kad Reglamente Nr. 1303/2013 nustatyti kvietimai teikti paraiškas, kuriuose apibrėžiami kriterijai, kurių turi būti laikomasi atrenkant ESF fondų lėšomis finansuojamus veiksmus, patenka į išimtinę valstybių narių atsakomybę.

76 Tuo remiantis darytina išvada, kad pagal Reglamentą Nr. 1303/2013 Komisijai nesuteikiama konkreti kompetencija, susijusi su šiame reglamente nustatyto kvietimo teikti paraiškas baigiamuoju etapu, todėl Komisija pagrįstai nusprendė, kad *prima facie* neprivalėjo priimti sprendimo dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5.

77 Vis dėlto Bendrasis Teismas turi išnagrinėti Vengrijos pateiktus priekaištus šiai daliai pagrįsti.

– Dėl pirmojo priekaišto, grindžiamo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos taikymu dėl to, kad Komisija darė įtaką kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 projekto baigiamajam etapui

78 Vengrija tvirtina, jog tai, kad Komisija, vykstant sprendimo dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 priėmimo procesui, gali pateikti pastabų ir vėliau patikrinti, ar į jas atsižvelgta, priešingu atveju, taikydama finansines pataisas, iš esmės sąlygoja nacionalinės vadovaujančiosios institucijos sprendimą dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamojo etapo. Kalbant apie pasidalijamąjį valdymą, ši Komisijos įtaka turi būti suprantama taip, kad nacionalinės vadovaujančiosios institucijos sprendimas, nors formaliai ir nėra Komisijos sprendimas, yra neatsiejama Komisijos sprendimų priėmimo proceso dalis. Taigi, Vengrijos teigimu, nacionalinės vadovaujančiosios institucijos ir Komisijos vidaus konsultacijos ir svarstymai, vykę dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5, turi būti saugomi pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, net jei Komisija neprivalo priimti sprendimo siaurąja šios sąvokos prasme.

79 Vengrijos argumentuose keliamas klausimas dėl Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytos išimties taikymo srities. Konkrečiau kalbant, Bendrasis Teismas turi nustatyti, ar pagal pasidalijamojo valdymo principą, kai Komisija pradeda dialogą su Vengrijos valdžios institucijomis dėl ESI fondų finansuojamo projekto pagal kvietimą teikti paraiškas baigiamojo etapo, Komisijos sprendimų priėmimo procesas apima ir minėtą dialogą, kuris nebūtinai baigiasi Komisijos sprendimo priėmimu.

80 Pagal suformuotą jurisprudenciją aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (žr. 2023 m. liepos 13 d. Sprendimo *G GmbH*, C-134/22, EU:C:2023:567, 25 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

81 Dėl Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos formuluotės reikia priminti, kad joje kalbama apie dokumentus, susijusius su klausimu, dėl kurio institucija dar nėra priėmusi sprendimo, o tuo akivaizdžiai daroma nuoroda į sąvoką „institucijos sprendimų priėmimo procesas, vykdomas“ prašymo leisti susipažinti su dokumentais pateikimo momentu.

82 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad atsisakyti leisti susipažinti su dokumentu remiantis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa galima tik tiek, kiek sprendimų priėmimo procesas susijęs su sprendimo priėmimu (2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *De Masi ir Varoufakis / ECB*, C-342/19 P, EU:C:2020:1035, 73 punktas).

83 Kalbant apie kontekstinį aiškinimą, reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje daromas aiškus skirtumas, atsižvelgiant į tai, ar procedūra baigta, ar ne. Taip pagal šios nuostatos pirmą pastraipą į išimties, susijusios su sprendimų priėmimų proceso apsauga, taikymo sritį patenka visi institucijos parengti vidaus naudojimo dokumentai arba jos gauti dokumentai, susiję su tokiu klausimu, dėl kurio ji dar nėra priėmusi sprendimo. Tos pačios nuostatos antroje pastraipoje numatyta, kad priėmus sprendimą aptariama išimtis taikytina tik dokumentams, kuriuose pateikiamos vidaus reikmėms skirtos nuomonės, kurios yra svarstymų ir preliminarių konsultacijų atitinkamos institucijos viduje dalis (2011 m. liepos 21 d. Sprendimo *Švedija / MyTravel ir Komisija*, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 78 punktas).

84 Taigi Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta apsauga baigiasi priėmus sprendimą.

85 Kiek tai susiję su teleologiniu aiškinimu, kaip matyti iš šio sprendimo 62 punkto, bet koks nagrinėjamo straipsnio aiškinimas, neapsiribojantis pačia formuluote, išplėstų Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytos išimties taikymo sritį.

86 Iš šio sprendimo 81–85 punktų matyti, kad Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytos išimties taikymas siejamas su procedūros, kurios pabaigoje Sąjungos institucija pagal Sąjungos teisę yra įgaliota priimti konkretų sprendimą, nustatymu.

87 Nagrinėjamu atveju, pirma, reikia priminti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 76 punkto, Komisija neturėjo priimti konkretaus sprendimo dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamojo etapo.

88 Antra, nors Vengrija teigia, kad kvietimo teikti paraiškas baigiamajame etape tarp nacionalinės vadovaujančiosios institucijos ir Komisijos vyksta vidaus konsultacijos ar svarstymai, ji neteigia, kad Komisija privalo priimti sprendimą.

89 Trečia, nors Komisija galėjo pateikti pastabų dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 projekto, be kita ko, atsižvelgdama į jo suderinamumą su veiksmų programa, kuriai priklausė minėtas projektas, ir siekdama užtikrinti, kad Vengrijos valdžios institucijos ESI fondus naudotų teisėtai ir tinkamai, tai nereiškia, kad šios pastabos apibūdina pačios Komisijos sprendimų priėmimo procesą ir leidžia prilyginti šį kvietimą teikti paraiškas šios institucijos sprendimui. Iš tiesų šios pastabos neturi įtakos sprendimams, kuriuos Komisija gali priimti, pavyzdžiui, sprendimui taikyti finansinę pataisą arba sprendimui sustabdyti su kvietimu teikti paraiškas susijusius mokėjimus.

90 Be to, kai Komisijai kyla abejonių ar susirūpinimas dėl kvietimo teikti paraiškas projekto, kuriam taikomas Reglamentas Nr. 1303/2013, teisėtumo, reikia pažymėti, kad nacionalinė vadovaujančioji institucija gali nuspręsti įgyvendinti Komisijos pasiūlytus pakeitimus, taip užtikrindama, kad šiam projektui ir toliau būtų skiriamas Sąjungos bendras finansavimas, o tam nereikia jokio Komisijos sprendimo. Be to, nacionalinė vadovaujančioji institucija taip pat gali nuspręsti nekeisti kvietimo teikti paraiškas ir finansuoti projektą tik iš valstybės narės skirtų lėšų.

Taip pat jei kvietimo teikti paraiškas projektas nesuderinamas su Komisijos patvirtinta veiksmų programa, nacionalinės valdžios institucijos, atsižvelgdamos į Sąjungos teisę, turi imtis veiksmų pagal nacionalinę teisę.

91 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad niekas netrukdo atitinkamai valstybei narei, kuriai skirtas Komisijos sprendimas nutraukti mokėjimo terminus, sustabdyti mokėjimus, susijusius su Reglamente Nr. 1303/2013 reglamentuojamu kvietimu teikti paraiškas, arba panaikinti visą Sąjungos įnašą į veiksmų programą ar jo dalį, nuspręsti iš savo lėšų padengti Sąjungos finansavimo dalį, kad būtų finansuojami pagal kvietimą teikti paraiškas skirti projektai. Šiuo klausimu visų pirma reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 1303/2013 4 straipsnio 1 dalį ESI fondai papildo atitinkamą nacionalinę, regioninę ir vietos veiklą arba prisideda prie jos, o minėto reglamento 87 konstatuojamojoje dalyje taip pat nurodyta, kad ESI fondų parama neturėtų būti teikiama vietoj valstybių narių viešųjų arba lygiaverčių struktūrinių išlaidų (žr. 2020 m. rugsėjo 2 d. Nutarties *ENIL Brussels Office ir kt. / Komisija*, T-613/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:382, 36 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

92 Taigi vien dėl to, kad Komisija dalyvauja pasidalijamojo valdymo biudžeto taisyklių reglamentuojamoje procedūroje, negalima pagrįsti išvados, kad ši procedūra yra šios institucijos sprendimų priėmimo proceso dalis, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą. Iš tiesų, kaip matyti iš šio sprendimo 68–74 punktų, pasidalijamajam valdymui būdingas Komisijos įgaliojimų perdavimas nacionalinėms vadovaujančiosioms institucijoms neturi įtakos atitinkamai Komisijos ir valstybių narių kompetencijai, aiškiai apibrėžtai Reglamento Nr. 1303/2013 nuostatose, todėl nereikėtų painioti Komisijos ir valstybių narių sprendimų priėmimo procesų.

93 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad, vykstant kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamojo etapo procesui, Komisija neturėjo priimti sprendimo. Taigi dokumentai, kuriuos Komisija gavo per jos ir nacionalinės vadovaujančiosios institucijos vidaus konsultacijas ir svarstymus vykstant tokiam procesui, negali būti laikomi susijusiais su vykstančiu Sąjungos institucijos sprendimų priėmimo procesu. Vadinasi, jie negali būti laikomi „susijusiais su klausimu, dėl kurio [Sąjungos institucija] dar nėra priėmusi sprendimo“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą.

94 Priešingas sprendimas prieštarautų 62 punkte nurodytam reikalavimui siaurai aiškinti Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą.

95 Taigi visą ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

– Dėl antrojo priekaišto, grindžiamo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos taikymo galimybe dėl Komisijos kompetencijos iš dalies keisti veiksmų programas, reguliuojamas pagal Reglamentą Nr. 1303/2013

96 Grįsdama antrąjį priekaištą Vengrija pažymi, kad nors sprendimą dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamojo etapo turi priimti nacionalinė vadovaujančioji institucija, pagal Reglamento Nr. 1303/2013 30 straipsnio 2 dalį Komisija priima sprendimą dėl veiksmų programų pakeitimo.

97 Šiuo klausimu iš Reglamento Nr. 1303/2013 30 straipsnio 2 dalies matyti, kad Komisijos vaidmuo yra užtikrinti, kad valstybių narių siūlomi veiksmų programų pakeitimai atitiktų Sąjungos teisės nuostatas ir reikalavimus. Atsižvelgdama į tai, Komisija įvertina atitinkamos valstybės narės

pateiktus pasiūlymus dėl pakeitimų ir, prieš priimdama galutinį sprendimą dėl pakeitimų patvirtinimo, gali pateikti rekomendacijas ir pastabas dėl šių pasiūlymų. Taigi, jei manoma, kad pasiūlymas iš dalies pakeisti veiksmų programą atitinka Sąjungos reikalavimus, Komisija jį oficialiai patvirtina.

98 Vadinasi, jei veiksmų programa, su kuria susijęs kvietimas teikti paraiškas EFOP 2.2.5, būtų iš dalies pakeista, būtų galima manyti, kad Komisija turėjo priimti sprendimą, taigi vyko jos sprendimų priėmimo procesas.

99 Vis dėlto, pirma, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo priėmimo momentu Vengrijos valdžios institucijos nebuvo pateikusios prašymo pakeisti veiksmų programą, su kuria susijęs kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 projektas.

100 Antra, dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, buvo susiję ne su hipotetiniu prašymu pakeisti veiksmų programą, kurį Vengrija galėjo pateikti, bet su Komisijos ir nacionalinės vadovaujančiosios institucijos pasikeitimu nuomonėmis dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 projekto. Be to, Vengrija nepaaiškino, kaip galimybė susipažinti su Komisijos ir nacionalinės vadovaujančiosios institucijos korespondencija dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamojo etapo galėjo pakenkti sprendimų priėmimo procesui, susijusiam su kita procedūra, t. y. hipotetiniu prašymu pakeisti veiksmų programą.

101 Darytina išvada, kad ginčijamo sprendimo priėmimo momentu nevyko joks Komisijos sprendimų priėmimo procesas, todėl Vengrija negalėjo tinkamai pagrįsti savo prieštaravimo dėl dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta išimtimi.

102 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, trečiojo pagrindo pirmos dalies antrą priekaištą, taigi ir visą trečiojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo pagrindo antros dalies, grindžiamos Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos taikymu nacionalinių vadovaujančiųjų institucijų sprendimų priėmimo procesui

103 Papildomai Vengrija teigia, kad jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad ne Komisija, o nacionalinė vadovaujančioji institucija nagrinėjamu atveju turėjo teisę priimti sprendimą paskelbdama kvietimą teikti paraiškas, nacionalinės vadovaujančiosios institucijos sprendimų priėmimo procesui taip pat turėtų būti taikoma Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalyje numatyta apsauga.

104 Vengrija pažymi, kad, žinoma, remiantis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos formuluote, ja saugomas tik institucijų sprendimų priėmimo procesas, tačiau, atsižvelgiant į šios bylos specifiką, būtų tikslinga neapsiriboti šios nuostatos taikymo sritimi tik Sąjungos institucijomis.

105 Pirma, ji teigia, kad Sąjungos agentūros turi teisę remtis šia išimtimi, kad apsaugotų savo sprendimų priėmimo procesą.

106 Antra, Vengrija iš esmės pažymi, kad siauras Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos aiškinimas reikštų, kad valstybių narių galimybė pagal šio reglamento 4 straipsnio 5 dalį prašyti, kad būtų atsisakyta atskleisti dokumentus atsižvelgiant į jo

4 straipsnio 1–3 dalyse nurodytus pagrindus, praktiškai netektų prasmės. Šiuo klausimu ji nurodo, kad valstybės narės galėtų remtis tik šio reglamento 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytomis išimtimis, todėl negalėtų apsaugoti savo institucijų sprendimų priėmimo proceso, o tai keltų pavojų šiam procesui ir taip Sąjungos finansiniams ištekliams poveikį turinčioje srityje įtvirtintų nepateisinamą sprendimą priimančio asmens diskriminaciją.

107 Be to, valstybės narės, pagal kurios nacionalinę teisę būtų leidžiama atsisakyti leisti susipažinti su prašomais dokumentais, teisėti interesai nebūtų apsaugoti, nes pagal Sąjungos teisę leidžiama apeiti nacionalinę nuostatą tiesiogiai kreipiantis į Sąjungos instituciją. Vengrija pažymi, kad tai pakenktų valstybių narių pasitikėjimui institucijomis ir dėl to sumažėtų valstybių narių ir Komisijos konsultavimosi proceso veiksmingumas.

108 Komisija ginčija Vengrijos argumentus.

109 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 1049/2001 1 straipsnio a punktą sąvoka „institucija“ šiame reglamente reiškia Parlamentą, Tarybą arba Komisiją, o šio reglamento 3 straipsnio b punkte sąvoka „trečioji šalis“ – bet kurį fizinį ar juridinį asmenį arba kitą subjektą, nepriklausantį atitinkamai institucijai, įskaitant valstybes nares ir ne Bendrijos institucijas.

110 Nagrinėjamu atveju, pirma, iš Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos nuostatų matyti, kad šiuo straipsniu nesiekiama apsaugoti valstybių narių ar kitų juridinių asmenų nei Sąjungos institucijos sprendimų priėmimo procesų. Iš tiesų pačioje šios nuostatos formuluotėje kalbama tik apie dokumentus, susijusius su „klausimu, dėl kurio [institucija] dar nepriėmė sprendimo“.

111 Antra, reikia priminti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas, be kita ko, panaikino rengėjo taisyklę, kuri galiojo pagal iki Reglamento Nr. 1049/2001 priėmimo galiojusią teisę. Tokia taisyklė suponavo, kad, jeigu institucijos turimo dokumento rengėjas buvo fizinis ar juridinis asmuo, valstybė narė, kita Bendrijos institucija ar įstaiga arba kita nacionalinė ar tarptautinė organizacija, prašymas leisti susipažinti su šiuo dokumentu turėjo būti adresuotas tiesiogiai šio dokumento rengėjui (šiuo klausimu žr. 2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 56 punktą).

112 Taigi, jeigu Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta išimtis būtų aiškinama taip, kad pagal ją taip pat saugomas nacionalinių vadovaujančiųjų institucijų sprendimų priėmimo procesas, tai reikštų, kad bent iš dalies ir aplinkiniu būdu vėl būtų nustatyta minėta rengėjo taisyklė bet kokiam dokumentui, turinčiam įtakos valstybės narės sprendimų priėmimui. Toks aiškinimas neatitiktų nei SESV 15 straipsnio ir Reglamento Nr. 1049/2001 dalyko, nei tikslo suteikti visuomenei kuo platesnę teisę susipažinti su institucijų dokumentais visose Sąjungos veiklos srityse.

113 Trečia, kaip matyti iš šio sprendimo 62 punkto, bet kokiu Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos aiškinimu, išeinančiu už pačios formuluotės ribų, būtų išplėsta šioje nuostatoje numatytos išimties taikymo sritis. Tai reikštų platų jos aiškinimą, kuris neleistų apriboti atitinkamo atsisakymo pagrindo apimties.

114 Šių vertinimų negali paneigti kiti Vengrijos argumentai.

115 Pirma, Vengrija tvirtina, kad pažodinis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies aiškinimas neleistų Sąjungos agentūroms remtis šiuo straipsniu, kad būtų apsaugotas jų pačių sprendimų priėmimo procesas, nes konkrečios nuostatos, leidžiančios išplėsti Reglamento Nr. 1049/2001 taikymą agentūroms, susijusios tik su pačia šio reglamento taikymo sritimi, tačiau nekeičia jo turinio, įskaitant to paties reglamento 4 straipsnį, susijusį su dokumentų atskleidimo išimtimis. Vengrija pažymi, kad byloje, kurioje priimtas 2018 m. vasario 5 d. Sprendimas *MSD Animal Health Innovation ir Intervet international / EMA* (T-729/15, EU:T:2018:67), nei Bendrasis Teismas, nei Teisingumo Teismas, kuris paliko galioti apeliacine tvarka išnagrinėtą minėtą sprendimą, neginčijo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies taikymo agentūros sprendimų priėmimo procesui.

116 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Reglamento Nr. 1049/2001 taikymas buvo išplėstas ir Sąjungos agentūroms pagal konkrečią atitinkamų jų įsteigimo teisės aktų nuostatą. Konkrečiai kalbant, kiek tai susiję su Europos vaistų agentūra (EMA), 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 726/2004, nustatančio Bendrijos leidimų dėl žmonėms skirtų ir veterinarinių vaistų išdavimo ir priežiūros tvarką ir įsteigiančio Europos vaistų agentūrą (OL L 136, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 34 t., p. 229), 73 straipsnyje aiškiai numatyta, kad Reglamentas Nr. 1049/2001 taikomas EMA turimiems dokumentams ir kad jos valdančioji taryba priima išsamią šio reglamento įgyvendinimo tvarką.

117 Taigi pagal konkrečias savo įsteigimo teisės aktų nuostatas agentūros turi teisę taikyti visas Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje numatytas išimtis taip pat, kaip institucijos jas taiko visiems jų turimiems dokumentams.

118 Darytina išvada, kad, kaip teisingai pažymi Komisija, Reglamento Nr. 1049/2001 taikymas EMA ir kitų Sąjungos agentūrų sprendimų priėmimo procesams kyla iš aiškių ir nedviprasmiškų Sąjungos antrinės teisės normų, o ne dėl to, kad Bendrasis Teismas plačiai aiškino sąvoką „institucija“, kaip ji suprantama pagal minėtą reglamentą.

119 Antra, Vengrija iš esmės pažymi, jog siauras Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies aiškinimas reikštų, kad valstybių narių galimybė pagal šio reglamento 4 straipsnio 5 dalį prašyti, kad būtų atsisakyta atskleisti dokumentus atsižvelgiant į jo 4 straipsnio 3 dalyje nurodytus pagrindus, praktiškai netektų prasmės.

120 Šiuo klausimu jurisprudencijoje iš tiesų pripažinta, kad valstybė narė gali remtis Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalimi (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Švedija / Komisija*, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 76, 81, 83 ir 93 punktai ir 2012 m. birželio 21 d. Sprendimo *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds / Komisija*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 62–66 punktai).

121 Vis dėlto Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa taikoma Sąjungos institucijos gautiems iš valstybių narių kilusiems dokumentams, susijusiems su vykstančiu jos sprendimų priėmimo procesu. Taigi šis straipsnis netaikomas dokumentams, susijusiems su valstybės narės sprendimų priėmimo procesu.

122 Trečia, Vengrijos argumentams, kad kyla pavojus nacionalinių vadovaujančiųjų institucijų sprendimų priėmimo procesui ir valstybių narių teisėtų interesų apsaugai, kuri užtikrinama pagal nacionalinę teisę, taip pat negalima pritarti.

123 Iš tiesų Reglamento Nr. 1049/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad šis reglamentas taikomas visiems institucijos turimiems dokumentams, tai yra, jos parengtiems arba gautiems ir esantiems jos žinioje, susijusiems su visomis Sąjungos veiklos sritimis. Taigi iš šio straipsnio matyti, kad iš principo, išskyrus slapto pobūdžio dokumentus, kuriems taikoma speciali tvarka pagal to paties straipsnio 5 dalį, nacionalinės valdžios institucijos Sąjungos institucijai perduotam dokumentui nuo šio momento išimtinai taikoma Sąjungos teisė ir ši institucija už jį atsako, kai jai pateikiamas prašymas leisti susipažinti su dokumentu.

124 Be to, reikia pažymėti, kad teisėti valstybių narių interesai taip pat gali būti apsaugoti taikant Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytas išimtis.

125 Ketvirta, Vengrija pažymi, kad, jei nebūtų apsaugotas nacionalinių vadovaujančiųjų institucijų sprendimų priėmimo procesas, būtų pakirstas valstybių narių pasitikėjimas institucijomis ir dėl to sumažėtų valstybių narių ir Komisijos konsultavimosi proceso veiksmingumas.

126 Reikia pažymėti, kad vien nuorodos į neigiamo poveikio valstybių narių ir institucijų tarpusavio komunikacijai riziką ir šalių konsultavimosi proceso veiksmingumo sumažėjimą nepakanka, kad būtų galima manyti, jog nacionalinių vadovaujančiųjų institucijų sprendimų priėmimo procesas taip pat turi būti saugomas pagal Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytą išimtį. Iš tiesų tai reikštų, kad valstybėms narėms būtų suteikta diskrecija šioje srityje arba bent jau tai, kad šiuo reglamentu įgyvendinama galimybės susipažinti su dokumentais politika priklausytų nuo atitinkamos nacionalinės politikos. Tai būtų nesuderinama nei su Reglamente Nr. 1049/2001 įtvirtinta galimybės susipažinti su dokumentais sistema, nei su valstybėms narėms pagal ESS 4 straipsnio 3 dalį tenkančia lojalaus bendradarbiavimo su Komisija pareiga (šiuo klausimu žr. 2011 m. gegužės 24 d. Sprendimo *Batchelor / Komisija*, T-250/08, EU:T:2011:236, 80 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

127 Iš to matyti, kad Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytos išimties negalima aiškinti kaip apsaugančios taip pat nacionalinės vadovaujančiosios institucijos sprendimų priėmimo procesą. Vadinasi, trečiojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

Dėl trečiojo pagrindo trečios dalies, grindžiamos rimta, reali ir konkrečia grėsme sprendimų priėmimo proceso, susijusio su kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 projekto baigiamuoju etapu, apsaugai

128 Grįsdama šią dalį Vengrija teigia, kad visos jos valdžios institucijų ir Komisijos korespondencijos, susijusios su kvietimu teikti paraiškas EFOP 2.2.5, paviešinimas galėtų pakenkti šio kvietimo teikti paraiškas baigiamojam etapui, nes atskleidus dokumentus, dėl kurių kilo ginčas, tam tikros organizacijos galėtų gauti privilegijuotos informacijos, kuri leistų joms geriau parengti savo paraiškas dalyvauti nurodytoje procedūroje, o tai pakenktų kitoms konkuruojančioms organizacijoms, neturinčioms tokios informacijos.

129 Atsižvelgdamas į šios bylos aplinkybes, Bendrasis Teismas mano, jog reikia papildomai išnagrinėti, ar 63 punkte nurodyta sąlyga, kad sprendimų priėmimo proceso apsauga labai pablogėjo, yra įvykdyta, ir išanalizuoti Vengrijos pateiktus motyvus Reglamento
Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytos išimties taikymui pagrįsti, darant prielaidą, kad ši nuostata taikytina šioje byloje.

130 Šiuo klausimu vien to, kad dokumentas susijęs su interesu, saugomu Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnyje numatyta galimybės susipažinti su dokumentais išimtimi, , nepakanka šios nuostatos taikymui pagrįsti (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 3 d. Sprendimo *Taryba / in 't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 51 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

131 Konkrečiai kalbant, Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytos išimties taikymas reiškia, kad įrodyta, jog dėl susipažinimo su prašomais dokumentais gali kilti konkreti ir reali grėsmė institucijos sprendimų priėmimo proceso apsaugai ir kad šios grėsmės rizika yra pagrįstai numatoma, o ne vien hipotetinė (šiuo klausimu žr. 2018 m. kovo 22 d. Sprendimo *De Capitani / Parlamentas*, T-540/15, EU:T:2018:167, 63 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

132 Be to, tam, kad būtų taikoma Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta išimtis, grėsmė sprendimų priėmimo procesui turi būti rimta. Taip, be kita ko, būtų, jei nurodytų dokumentų atskleidimas turėtų esminį poveikį sprendimų priėmimo procesui. Rimtumo įvertinimas priklauso nuo visų bylos aplinkybių, būtent institucijos nurodytų neigiamų pasekmių sprendimų priėmimo procesui dėl nurodytų dokumentų atskleidimo (žr. 2011 m. birželio 7 d. Sprendimo *Toland / Parlamentas*, T-471/08, EU:T:2011:252, 71 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

133 Nagrinėjamu atveju iš Vengrijos nurodytų motyvų neįmanoma nustatyti, kaip dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimas galėtų realiai, rimtai ir konkrečiai pakenkti Komisijos sprendimų priėmimo procesui.

134 Iš tiesų Vengrija tik teigia, kad dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimas galėtų rimtai pažeisti vienodo požiūrio, nediskriminavimo ir skaidrumo principus, nes asmenys, kuriems potencialiai skirtas kvietimas teikti paraiškas EFOP 2.2.5, galėtų gauti informacijos, kuri jiems suteiktų nesąžiningą konkurencinį pranašumą.

135 Reikia pažymėti, kad Vengrijos teiginiai visiškai nepagrįsti nei išsamiais argumentais, nei įrodymais, galinčiais patvirtinti, kad kiltų reali nesąžiningo konkurencinio pranašumo rizika, jei dokumentai, dėl kurių kilo ginčas, būtų atskleisti prieš nacionalinei vadovaujančiajai institucijai galutinai patvirtinant kvietimą teikti paraiškas EFOP 2.2.5.

136 Be to, kaip matyti iš jurisprudencijos, paprasčiausios nuorodos į neigiamų pasekmių riziką, susijusią su galimybe susipažinti su vidaus dokumentais ir su tuo, kad suinteresuotieji asmenys galėtų paveikti procedūrą, nepakanka siekiant įrodyti, kad minėtų dokumentų atskleidimas padarytų rimtos žalos atitinkamos institucijos sprendimų priėmimo procesui (2017 m. liepos 13 d. Sprendimo *Saint-Gobain Glass Deutschland / Komisija*, C-60/15 P, EU:C:2017:540, 83 punktas).

137 Be to, Vengrija nepateikė paaiškinimų, kuriais remiantis būtų galima ginčyti Komisijos analizę, pagal kurią dokumentų, dėl kurių kilo ginčas, atskleidimas ginčijamo sprendimo priėmimo dieną negalėjo pakenkti vykstančiam sprendimų priėmimo procesui, susijusiam su kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 baigiamuoju etapu, nes tuo metu šio kvietimo teikti paraiškas turinys buvo viešai prieinamas internete.

138 Iš tiesų iš jurisprudencijos matyti, kad vertindamas riziką, jog dokumento atskleidimas gali pakenkti Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsniu saugomam interesui, Bendrasis Teismas gali atsižvelgti į tai, kad prašomo atskleisti dokumento turinio esmė jau buvo paviešinta prieš priimant sprendimą neleisti arba leisti susipažinti su minėtu dokumentu (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 3 d. Sprendimo *Taryba / in 't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 60 punktą).

139 Be to, Komisija pažymi, kad visi Komisijos dokumentai buvo perduoti prašymą pateikusiai trečiajai šaliai. Minėta trečioji šalis yra labai gerai susipažinusi su Komisijos ir Vengrijos valdžios institucijų diskusijų dėl kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5 projekto kontekstu ir dalyku.

140 Taigi remiantis jurisprudencijoje nustatyta pareiga siaurai vertinti Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą reikia konstatuoti, kad Vengrija neįrodė, jog atskleidus dokumentus, dėl kurių kilo ginčas, prašymo atskleisti šiuos dokumentus pateikimo dieną būtų realiai ir rimtai pakenkta sprendimų priėmimo procesui, susijusiam su kvietimo teikti paraiškas EFOP 2.2.5. baigiamuoju etapu.

141 Vadinasi, Komisija teisingai nusprendė, kad konkrečiomis šios bylos aplinkybėmis Vengrijos nurodytas motyvas, susijęs su nesąžiningo konkurencinio pranašumo rizika, yra nepagrįstas.

142 Taigi trečiojo pagrindo trečią dalį, todėl ir visą ieškinio trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies trečios įtraukos pažeidimu

143 Grįsdama šį pagrindą Vengrija teigia, kad jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad Komisijos pasidalijamojo valdymo veikla negali būti priskiriama prie jos sprendimų priėmimo proceso, nekyla jokių abejonių, kad ši veikla turėtų būti laikoma patenkančia į Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies trečioje įtraukoje nurodytos tyrimo veiklos sritį.

144 Reikia pažymėti, kad Vengrija niekaip nepagrindžia savo teiginio, kad Komisijos pasidalijamojo valdymo veikla turi būti laikoma patenkančia į Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies trečioje įtraukoje nurodytos tyrimo veiklos sritį.

145 Reikia priminti, kad pagal Procedūros reglamento 76 straipsnio d punktą kiekviename ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas, pagrindai ir argumentai, kuriais remiamasi, ir šių pagrindų santrauka. Konkrečiai kalbant, kiekviename ieškinyje turi būti išsamiai išplėtotas pagrindas, kuriuo grindžiamas ieškinys, todėl vien abstraktus išdėstymas neatitinka Procedūros reglamento reikalavimų. Analogiški reikalavimai taikomi tada, kai grindžiant ieškinio pagrindą pateikiamas argumentas (šiuo klausimu žr. 2021 m. kovo 10 d. Sprendimo *Ayuntamiento de Quart de Poblet / Komisija*, T-539/18, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:123, 102 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

146 Taigi, kadangi Vengrijos argumentas, kad nagrinėjamu atveju turi būti taikoma Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalies trečia įtrauka, neatitinka Procedūros reglamento 76 straipsnio d punkte nurodytų reikalavimų, jį reikia atmesti kaip nepriimtiną.

147 Vadinasi, reikia atmesti ieškinio ketvirtąjį pagrindą, taigi ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

148 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

149 Kadangi Vengrija pralaimėjo bylą, iš jos priteisiamos Komisijos bylinėjimosi išlaidos, įskaitant susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš Vengrijos bylinėjimosi išlaidas, įskaitant susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.**

Truchot Kanninen Buttigieg

Sampol Pucurull Perišin

Paskelbtas 2024 m. liepos 10 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai